

Omstændigheder", og gennem dens Venners Udtalelser ved alle Leiligheder, at nu kan Regjeringen ikke vige, thi saa var det konstitutionelle Princip brudt, Monarkiet svækket, saa vare vi ude i den vildeste Parlamentarisme. Jeg tror, at den høie Regjering tager fejl. Konsekvensen af dens Afgang vilde hverken blive Republik eller vild Parlamentarisme, men Konsekvensen vilde blive, at Grundloven blev holdt, og det tror jeg virkelig ikke vilde være nogen Ulykke.

Jagd: Det er virkelig ikke noget Dieblif faldet mig ind at tro, at hvad der fremsilles fra den Side, hvortil jeg hører, skulde indvirke paa den Beslutning, som Flertallet om et Dieblif vil tage, men jeg har kun villet paapege, at hele den stedbundne Forhandling, ikke alene den, der finder Sted i Dieblifket, men i det Hele Forhandlingerne under alle disse storpolitiske Debatter, ere egentlig kun Proformaværk (Uro i Salen).

Den fungerende Formand (Høgsbrø): Maa jeg bede ærede Medlemmer om at indtage deres Pladser i Salen.

Jagd: Der er ikke Tale om, at hvad der fremsættes fra Regjeringens eller fra Høires Side kan udøve den allerringeste Indflydelse paa de Beslutninger, der tages, thi det viser Forhandlingernes hele Gang, at det er slet ikke Hensigten at søge Oplysning eller at søge at komme til Enighed. Det vil overhovedet være fuldstændig umuligt at føre Bevøis overfor det ærede Flertal, thi fører man Bevøis fra dets Standpunkt, gjør det ærede Flertal omkring til et andet Standpunkt, og det kommer da til at gaa saaledes, at Bevøis, der vilde ramme i det ene Tilfælde, skyde forbi i det andet. Naar den ærede Ordfører f. Ex. taler om de Grundlovsbestemmelser, der nærmest hævde Folkethingets Rettigheder f. Ex. §§ 48 og 49, har han det saa godt, saa har han et helt rent Standpunkt: Hold bare Grundloven; mere forlange vi ikke; enten maa Grundloven være ubrødelig, eller den er slet ingen Ting. Saaledes hedder det, naar det gjælder Folkethingets Rettigheder, men naar det gjælder Landsthingets eller Regjeringens eller Kongens Rettigheder, hedder det ganske anderledes. Naar der f. Ex. staar, at den dømmende Magt er hos Domstolene, eller at Ministrene kunne kun indstævnes for og dømmes af Rigsretten for deres Handlinger, saa siger man ikke, at man skal holde sig til Grundloven, nei, saa siger man, at Rigsretten er en Domstol, som man ikke rigtig kan have Tillid til osv., saa gjælde ikke de samme

rolige, befindige Udtalelser, som det ærede Medlem fremsætter, naar der er Tale om Folkethingets Rettigheder, saa drøfter man, hvorvidt det overhovedet er praktisk rigtigt at lade disse Bestemmelser staa ved Magt og have deres fulde Gyldighed. Saaledes gaar det igjennem hele de Herrers Raisonnement; hvad Flertallet kan bruge til Fordel for sine Interesser er uroffeligt, det er der ikke nogen Tvivl om, men hvad der tjener til at hævde Regjeringens og Høires Interesser, det stiller man sig anderledes til. Denne Stiften af Standpunkt, eftersom man har Brug derfor, er det, der gjør hele Debatten i Folkethinget i den Grad ørkesløs, at den ikke fører til noget som helst Resultat. Jeg beslaaer meget, at det ærede Medlem fra Middeleft (Monrad) synes at ville gaa foran i denne Stiften Standpunkt. Jeg vil ikke tale om denne noget paradogale Paastand, at en Afstemning heri Thinget angaaende Bevillingspørgsmaal er Lovgivningspørgsmaal, er en Bevilling eller overhovedet har nogen Betydning, naar den ikke er godkjendt af de andre Faktorer i Lovgivningsmagten. Jeg har forlængst tilladt mig at hævde, at Folkethinget, Landsthinget og Regjeringen, hver for sig, ingen Bevillingsmagt eller Lovgivningsmagt er, men kun alle tre i Forbindelse med hinanden; naar der ikke er fuld Samstemning, saa er Beslutningerne, der tages, fuldstændig kraftløse, saa have de ikke nogen som helst Betydning, og saa følger deraf, at hvad Folkethinget har vedtaget under Finantslovens Behandling, er fuldstændig betydningsløst, naar det ikke er godkjendt af de andre Faktorer (Monrad: Deri er jeg enig med det ærede Medlem). . . Men saa kan det ærede Medlem ikke iudfrænte Regjeringens Virksomhed paa provisoriske Finantslove til det, som Folkethinget bevilger, naar disse Bevillinger ere betydningsløse. Blandt disse mærkelige Kampmidler, hvormed Flertallet, ogsaa det ærede Medlem, gjør sig Kampen saa let, hører ogsaa det at sige, at det er Regjeringens Pligt at gjøre det og det. Kort sagt, ved Postulater og Paastande og ved at paalægge Pligter uden nogen Hjemmel gjøre de Herrer sig Kampen let. Saaledes sagde det ærede Medlem, at det var Regjeringens Pligt at skaffe Enighed mellem Folkething og Landsthing, og at det var dens Pligt at skaffe en Finantslov. Hvor fuldstændig har ikke det ærede Medlem stiftet Standpunkt, siden han i 1874 skrev: „Naar Rigsdagen altsaa vil behandle Finantsloven overensstemmende med Grundlovens Aand, saa maa den indrette sin Behandling saaledes, at den maa være endt i 2 Maanedes.“ Der erklærer altsaa det ærede Medlem, at det ikke alene